

myndigelse, saa er det dog en Naamindelse. Det har moralisk Betydning i Retning af at faae Kommunalbestyrelserne til at tage sig af denne Sag og saaledes til ikke at gjøre Lovens Hensigt illusorisk, det skal indrømmes. Men det er utvivlsomt, at Loven vil kunne virke baade sikkrere og mere fyldestgjørende, naar man samtidig med, at man giver Bemyndigelsen og den deri indeholdte moraliske Impuls, tillige ved Siden af giver klingende Mønt. Jeg skal altsaa henstille ogsaa denne Bestemmelse i Loven til velvillig Overveelse. — Foruden de Bestemmelser, som her ere nævnte til Lettelse for Kommunerne med Hensyn til denne Opgave, navnlig Laan af Statskassen og Hjælp af Statskassen, havde Forslagsstillerne tillige tænkt sig at optage den Bestemmelse, som fandtes i Loven af 15de Januar 1856, og som gik ud paa at bemyndige Amtsrådene til at tilstaa enkelte uformuende og stærkt bebyrdede Kommuner en vis Hjælp i dette Diemed af Amtsfattigkassen eller, hvor denne ikke strakte til, af Amtsrepartitionsfonden. Vi have imidlertid ment at kunne udelæse denne Bestemmelse, saafremt det maatte lykkes os at faae de to Begunstigelses for Kommunerne, som her ere nævnte, nemlig efter § 2: Laan af Statskassen og efter § 3: Hjælp af Statskassen. — § 4 er affattet i Overensstemmelse med Slutningsparagrafen i den af mig tidligere nævnte Lov af 15de Januar 1856 og lignende Love, og jeg haaber ikke, at den vil møde nogen Banstuelighed i nærværende Tilfælde. Med disse enkelte, redegjørende Bemærkninger skal jeg nu anbefale Sagen. Jeg erkjender, at hvis der skal komme Noget ud af den, det være Lidet eller Meget, gjælder det om, at de forskjellige Anstuelser hurtigt kunne samles om et Resultat, og det er derfor en Selvfølge, at Forslagsstillerne under disse Forhold maa tage tiltale med, hvad de forskjellige Anstuelser kunne samles om som brngeligt for Diemedet, naar vi blot Alle ville se at faae gjort Noget.

Judenrigsministeren (Skel): For saa vidt nærværende Lovforslag gaar ud paa at tildele Kommunalbestyrelserne Bemyndigelse til uden Samtykke fra Amtsrådene at uddele Hjælp til det frivillige Fattigvæsens Kasse — jeg vil kalde det saaledes, thi det er dog de Folk, som væsentlig skulle understøttes af det frivillige Fattigvæsen, man her sigter til — og for saa vidt man tillige har søgt en Bemyndigelse for Kommunerne til at foretage de maatte fornødne Forhøielser af Statteligningerne eller til at optage Laan, der maatte være nødvendige for at fyldestgjøre Forsmaalet, skal Regjeringen ikke modsætte sig de Bestemmelser, som indeholdes i Forslaget, skjøndt jeg for min Del ikke har nogen Tvivl om, at de paaagjældende Autoriteter og navnlig Amtsrådene, der forleden bleve omtalte som dem, der vare meget modvillige til at give slige Tilladelser, ikke

ville lægge nogen Hindring i Veien i saa Henseende for Diebliffet. I Følge den Erfaring, jeg har om Amtsrådenes Virksomhed baade som Amtsråadsmedlem i en lang Række af Aar og i Følge de Beretninger, der indkomme til Ministeriet, er Hovedreglen den, at man gjerne gaar ind paa, at der fra Sognerådenes Side ydes de Bidrag til det frivillige Fattigvæsen, som disse ønske at yde. Jeg kan ikke huske, at et Amtsråd nogen- sinde har modsat sig dette. Men der er en Omstændighed, som alligevel gjør denne Bestemmelse ønskelig; det gjælder jo nemlig om, at disse Bestemmelser, hvis de skulle have praktisk Nytte, udføres saa hurtigt som muligt — Loven skal jo ikke have nogen lang Levetid og vil særlig ikke faae det, hvis den ikke fødes meget snart — og det maa jo antages, at Sagens Sværtsættelse fremmes, naar Kommunalbestyrelserne blive fri for at indhente denne Tilladelse fra de høiere Autoriteter, som under andre Omstændigheder maatte være nødvendig i Genhold til Kommunalloven. Denne Del af Lovforslaget skal jeg altsaa gaa ind paa. Bestemmelsen i § 1 om, at der kan ydes overordentlig Understøttelse enten direkte eller ved Samarbejde med Bestyrelsen for de Fattiges Kasse, maa jeg ønske noget forandret. Det ligger nemlig udenfor Kommunalbestyrelsernes ved Lovgivningen bestemte Virksomheds Omraade at besætte sig med det frivillige Fattigvæsen. De have kun med det offentlige Fattigvæsen at gjøre, og det er Bestyrelsen for de Fattiges Kasse, der uddele Hjælpen til de trængende Medlemmer i Sogner, som man finder det rigtigt at tildele en Hjælp ad denne Vej, for at de kunne holdes borte fra det almindelige Fattigvæsen. Det er denne Institution, som jeg ogsaa i dette Tilfælde vil anfse det for rigtigt at holde sig til. Naar de erede Forslagsstillerne have omtalt andre Velgjørenhedsforeninger eller Sigt, som man kunde tage paa Raad med, har jeg ikke Noget derimod at indvende, men jeg mener kun, at Loven bør være indrettet saaledes, at Hjælpen, som skal uddeles, tildeles de paaagjældende gennem Bestyrelsen for de Fattiges Kasse, saa kan denne jo raadsføre sig med Andre, hvis den finder Antedning dertil. Jeg modsætter mig kun, at Kommunalbestyrelserne faae direkte Del i Uddelingen af disse Midler. Jeg kan ogsaa gaa ind paa, at der gives Ministeriet, i dette Tilfælde Finanzministeren, Bemyndigelse til at komme Kommunerne til Hjælp med midlertidige Laan paa Vilkaar, som nærmere maa være at fastsætte, dog saaledes, at Hovedvillkaaret er det, at Laanene tilbagebetales i det paaafølgende Regnskabsaar. Disse Laan skal jeg ikke sætte meget knapt, jeg antager, at Bemyndigelsen maa gaa ud paa at give Laan indtil 500,000 Kr., hvad der vel vil være tilstrækkeligt. Dette skal jeg, som sagt, ikke modsætte mig. Endelig kan jeg ogsaa gaa ind paa, at der i Lighed med, hvad der fandtes i Loven